

Jej otvorené pery
akoby sa chystali prehovoriť.
Jej mŕtve telo zamrznuté v ľade...

A nie je jediná.

DIEVČA V L'ADE

**ROBERT
BRYNDZA**

Robert Bryndza

DIEVČA V ĽADE

Jej otvorené pery
akoby sa chystali prehovoriť.
Jej mŕtve telo zamrznuté v ľade...

A nie je jediná.

DIEVČA V ĽADE

**ROBERT
BRYNDZA**

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

THE GIRL IN THE ICE

Robert Bryndza

THE GIRL IN THE ICE © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

© Grada Publishing, a. s., 2018

Z anglického originálu *The Girl in the Ice*, vydaného nakladateľstvom Bookouture

v roku 2016, preložila Noemi Gieratová

Zodpovedná redaktorka Eva Musilová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v roku 2018

Tlač CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-0907-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-0906-7 (PDF)

ISBN 978-80-271-0740-7 (print)

Na Slovensku objednávajte knihy na adrese:

Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o., Moskovská 29, 811 08 Bratislava,

Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289, e-mail: grada@grada.sk,

www.grada.sk.

Venované Jánovi, ktorý ma sprevádza životom,
keď je veselohrou, aj teraz, keď je drámou.

PROLÓG

Keď sa Andrea Douglas-Brownová ponáhľala prázdnu hlavnou ulicou, chodník sa ligotal v mesačnom svetle. Vysoké podpätky jej topánok naň ticho klopkali v často prerušovanom rytme, čo bol následok množstva vodky, ktoré vypila. Januárový vzduch bol ostrý a koža ju na holých nohách od chladu páčila. Vianoce a Nový rok boli nenávratne preč. Zostala po nich len studená prázdnota. Míňala výkladné skrine ponorené do tmy. Ich temnotu rušil len obchod s alkoholom stojaci priamo pod blikajúcou lampou pouličného osvetlenia. Vnútri obchodu sedel nad žiariacou obrazovkou laptopu zhrbený Ind, ktorý si ju vôbec nevšimol, keď prechádzala okolo.

Andreu po odchode z krčmy poháňala zlosť. Nevnímala, kam vlastne ide, až do chvíle, keď výklady obchodov zmizli a nahradili ich veľké domy stojace ďaleko od chodníka. Konáre mohutného brestu vytvárali neurčitú kostru. Vzpínali sa nahor a mizli niekde v bezhviezdnom nebi. Andrea zastala a oprela sa o múr, aby nabrala dych. Krv jej pulzovala v celom tele a ľadový vzduch ju pri každom nádychu páčil. Obzrela sa a videla, že sa dostala pomerne ďaleko a je takmer v polovici kopca.

Cesta sa tiahla ako stužka melasy, kúpajúca sa v oranžovom svetle sodíkových lúčov. Na úpäť kopca stála vlaková zastávka, ktorá sa topila v úplnej tme. Andrea bola zo všetkého toho ticha a chladu stiesnená. Jediné, čo sa tu hýbalo, bol obláčik pary, ktorý v mrazivom vzduchu vychádzal z jej úst. Ružovú kabelku si strčila pod pazuchu a rozhliadla sa. Spokojná zistením, že nikto nie je nablízku, si vyhrnula predok tesných šiat a vytiahla iPhone zastrčený za nohavičkami. Kryt telefónu so Swarovského krištáľmi sa v oranžovom pouličnom svetle lenivo zaligotal. Displej ukazoval, že tu nie je žiaden signál. Zakliala, strčila telefón späť do nohavičiek a otvorila malú ružovú kabelku. Vnútri ležal starší iPhone, tiež s nápadným Swarovského krytom, ale niekoľko kamienkov na ňom chýbalo. Ani jeho displej neukazoval signál.

Andrea cítila, ako sa jej zmocňuje panika. Rozhliadala sa okolo seba. Domy stáli ďaleko od cesty, ukryté za vysokými živými plotmi a železnými bránami. Keď sa dostane hore na kopec, pravdepodobne bude mať signál. Čert to ber, povedala si, potom už zavolá otcovmu vodičovi. Vymyslí si nejaké vysvetlenie, ako sa dostala na juh od rieky. Zapla si kratučkú koženú bundičku, ruky si preložila cez hrudník a vyrazila smerom nahor. Starý iPhone stále zvierala v ruke ako nejaký talizman.

Keď za ňou zaburácal motor automobilu, otočila hlavu a zažmurkala do žiary reflektorov. Jasné svetlo jej dopadalo na holé nohy, takže si pripadala byť ešte odhalenejšia. Jej nádej, že by to mohol byť taxík, zmizla, keď videla, že strecha auta je nízka a nesvieti na nej nápis „TAXI“. Otočila sa a pokračovala v chôdzi. Zvuk motora zosilnel, reflektory jej svietili nad hlavou a na chodníku pred ňou vytvárali veľký kruh. Ubehlo niekoľko sekúnd, ale svetlá ju stále prenasledovali. Ich žiara bola taká

nástojčivá, že ju takmer až cítila. Otočila sa a zahľadela sa do prudkého svetla. Auto spomalilo a nenáhľivo išlo pár metrov za ňou.

Keď zistila, čie je to auto, vzkypela v nej zlosť. Pohodila dlhými vlasmi, obrátila sa a pokračovala v stúpaní do kopca. Auto mierne zrýchľovalo, aby sa udržalo v tesnom závесе. Jeho sklá boli tónované. Silné dudenie a šumenie audiosystému jej vibrovalo v krku a hučalo v ušiach. Prudko zastala. Auto zostalo stáť o pár sekúnd neskôr a o niekoľko desiatok centimetrov cúvľo, takže okno vodiča sa ocitlo na jej úrovni. Hlas reproduktorov utíchol. Motor hučal.

Andrea sa naklonila a pozrela sa do atramentovo tónovaného okienka, v ktorom sa však odrážala iba jej vlastná tvár. Zohľala sa a pokúsila sa otvoriť dvere, ale tie boli zamknuté. Buchla do okienka plochou stranou ružovej kabelky a znovu sa pokúsila dvere otvoriť.

„Nehrám žiadne hry a to, čo som povedala predtým, myslím vážne!“ zakričala. „Alebo otvor tie dvere, alebo... alebo...“

Auto sa ani nepohľo a motor ďalej hučal.

Alebo čo? zdalo sa, že hovorí.

Andrea si zasunula kabelku pod pazuchu a prudko vztýčila prostredník smerom k tónovanému skľu. Potom sa pobrala ďalej, aby zdolala poslednú časť kopca až k jeho vrcholu. Kmeň mohutného stromu, ktorý rástol pri okraji chodníka, sa ocitol medzi ňou a svetlometmi auta, takže si znovu skontrolovala telefón. Zdvihla ho nad hlavu a snažila sa zistiť, či má signál. Na obľohe neboli žiadne hviezdy a oranžovohnedý mrak sa zdal byť tak nízko, že by sa ho mohla dotknúť, ak by natiahľa ruku. Auto sa pomaly rozbehlo a vedľa kmeňa opäť zastavilo.

Andrea cítila, ako jej telo zaplavuje vľna strachu. Ostala v tieni stromu a pozorne sa rozhľadla po okolí. Husté živé ploty lemovali chod-

níky z oboch strán cesty, ktorá sa tiahla ďaleko dopredu do rozprestierajúceho sa predmestského šera. Potom si na druhej strane niečo všimla – uličku vedúcu medzi dvoma veľkými domami. Podarilo sa jej prečítať malý nápis: Dulwich 1¼.

„Chyť ma, ak to dokážeš,“ zamrmlala. Zhlboka sa nadýchla a vyrazila cez cestu – lenže noha sa jej zakliesnila medzi silnými koreňmi stromu, ktoré si prerazili cestu dlažbou. Vyvrtnutým členkom jej prešla bolesť. Stratila rovnováhu, bokom narazila na obrubník a z ruky jej prudko vyletela kabelka spolu s telefónom. Spadla na cestu a hlava jej s dutým buchnutím udrela o asfalt. Omámene ležala v žiare reflektorov.

Keď svetlá auta zhasli, Andrea sa ponorila do tmy.

Počula, ako sa otvárajú dvere, a pokúsila sa vstať, ale cesta sa pod ňou nakláňala a točila. V jej zornom uhle sa objavili nohy v modrých džínsach...

Z rozmazaného páru drahých tenisiek sa stali štyri. Natiahla ruky, pretože čakala, že jej známa postava pomôže, ale namiesto toho jej ruka v koženej rukavici rýchlym pohybom zovrela nos a ústa. Druhá ruka jej oblapila plecia a tlačila ich k telu. Koža na rukavici pôsobila na jej pokožku mäkko a teplo, ale prsty vnútri ju tisli takou silou, ktorá ju šokovala. Postava ju prudko postavila, rýchlo ju dotiahla k zadným dverám auta a strčila ju dnu, takže na sedadlá dopadla pozdĺžne. Len čo sa za ňou zabuchli dvere, chlad zmizol. Andrea ležala v šoku a nechápala, čo sa práve stalo.

Keď sa postava usadila na sedadlo spolujazdca a zavrela za sebou dvere, auto sa naklonilo. Centrálné zamykanie cvaklo a zabzučalo. Andrea počula, ako sa otvorila odkladacia priehradka na palubnej doske, niečo zašušťalo a priehradka sa zaklapla. Auto sa zakývalo, keď posta-

va preliezla medzerou medzi prednými sedadlami a sťažka jej dosadla na chrbát, pričom jej vytlačila vzduch von z pľúc. O chvíľu neskôr jej tenký plastový pásik spojil k sebe zápästia. Ruky mala pevne zviazané za chrbtom a pásik sa jej zarezával do kože. Postava rýchlym a svižným pohybom posunula jej telo dole, takže ju svalnaté stehná tlačili na spútaných zápästiach. Bolesť v členku zosilnela, keď postava s vibrujúcimi zvukmi odvinula silnejší pásik a zviazala jej k sebe členky. Nezniesiteľný zápach borovice z osviežovača vzduchu sa miešal s pachom medi a Andrea si uvedomila, že krváca z nosa.

Zaplavila ju vlna hnevu, ktorá so sebou súčasne priniesla aj nával adrenalínu, takže začala uvažovať jasnejšie.

„Čo to, kurva robíš?“ vykrikla. „Budem kričať. Dobre vieš, ako hlasno dokážem jačať!“

Lenže postava sa otočila tak, že jej kolenami tlačila do chrbta a Andrea zalapala po dychu. Kútikom oka zaznamenala tieň a vzápätí ju niečo ťažké a tvrdé udrelo zozadu do hlavy. Bolesť spôsobila, že sa jej pred očami začali mihať hviezdičky. Ruka sa zdvihla, udrela ešte raz a potom všetko sčernelo.

Keď sa k zemi začali lenivo znášať prvé vločky snehu, cesta bola tichá a prázdna. Automobil – so svojimi elegantne tónovanými sklami – sa takmer nepočuteľne rozbehol a vklzol do noci.

KAPITOLA 1

Lee Kinney sa vynoril z malého radového domčeka na konci ulice, v ktorom ešte stále žil so svojou matkou. Pozoroval bielu pokrývku ležiacu na hlavnej ulici. Z vrecka teplákov si vytiahol krabičku cigariet a zapálil si. Celý víkend snežilo a aj teraz sneh stále padal a zasypával šlapaje a stopy po pneumatikách na zemi. Vlaková zastávka Forest Hill na úpäť kopca bola tichá – v pondelok ráno ho v túto dobu zvyčajne míňal dav cestujúcich, ktorí smerovali do kancelárií v centre Londýna. Tí ale dnes boli zrejme zalezení doma v teple a neočakávane si v posteľiach užívali ráno so svojimi polovičkami.

Tí hajzli majú šťastie!

Lee bol nezamestnaný od chvíle, keď pred šiestimi rokmi ukončil školu. Staré dobré časy, keď prežíval na podpore, sa však už skončili. Nová konzervatívna vláda rázne zasiahla proti dlhodobej nezamestnanosti a Lee si teraz musel svoju podporu odpracovať. Bolo mu pridelené pomerne pohodlné miesto pomocného záhradníka v Hornimanovom múzeu, len desať minút pešo od domu. Dnes ráno chcel zostať doma ako všetci ostatní, lenže zatiaľ nemal z pracovnej agentúry žiadnu informáciu, že by dnes nemusel ísť do práce. Len čo matka zistila, že chce ostať doma, strhla sa hádka. Ak sa v práci neukáže, oznámila matka napokon, prestanú mu vyplácať podporu a on si bude musieť nájsť

bývanie niekde inde. Počul zabúchanie a potom sa za oknom objavila bledá matkina tvár. Mama mu naznačovala, aby už šiel. Ukázal jej vztýčený prostredník a vydal sa cestou hore do kopca.

Oproti nemu si vykračovali štyri pekné dievčatá. Mali na sebe červené saká, krátke sukne a podkolenky, teda uniformy Dulwichskej dievčenskej školy. Akcentom ľudí z vyššej triedy vzrušene komentovali skutočnosť, že dnes nebola škola. Súčasne sa im prsty mihali po displejoch iPhonov a šnúrky bielych slúchadiel, ktoré mali vo vreckách sák, sa pohojdávali. Dievčence zabrali celý chodník a keď sa k nim Lee priblížil, neuhli, takže bol donútený zostúpiť z chodníka do špinavej brečky, ktorá zostala po sypáčoch. Cítil, ako mu ľadová voda presakuje do nových tenisiek, takže po dievčatách strelil výhražným pohľadom, lenže tie boli úplne zaujaté svojím ohováraním a klebetami, ktoré sprevádzať výbuchy smiechu.

Nafúkané bohaté suky, pomyslel si. Keď dorazil na vrchol kopca, medzi holými korunami brestov sa objavila hodinová veža Hornimanovho múzea. Na hladkých žltých pieskovcových kockách boli nalepené frkance snehu, ktoré vyzerali ako chuchvalce mokrého toaletného papiera.

Lee zabočil doprava do ulice, ktorá viedla paralelne so železným plotom areálu múzea. Cesta prudko stúpala a domy boli stále honosnejšie. Keď došiel na vrchol kopca, na chvíľu sa zastavil, aby sa vydýchal. Do očí mu padal sneh, drsný a studený. Keď je pekne, pred človekom sa rozprestiera celý Londýn a je možné vidieť na míle ďaleko od vyhliadkového kolesa London Eye až po Temžu, ale dnes na mesto padol hustý biely mrak, takže Lee rozoznával len impozantne sa rozrastajúce sídlisko Overhill na protiľahlom kopci.

Bránka v železnom plote bola zamknutá. Vietor teraz fúkal horizontálne a Lee sa v teplákoch triasol zimou. Partiu záhradníkov má na starosti jeden starý úbožiak. Lee by na neho mal počkať, aby ho pustil dnu, ale ulica zívava prázdnotou. Lee sa rozhladol, aby mal istotu, a potom bránku preliezol. Ocitol sa v areáli múzea a vydal sa po úzkej cestičke, ktorá viedla medzi vysokými neopadavými kríkmí živého plota.

Okolitý svet, náhle chránený pred kvilivým vetrom, sa zdal prierazne tichý. Sneh padal husto a veľmi rýchlo zasypával jeho stopy. Bolo počuť iba chrumkavé zvuky krokov, keď si razil cestu medzi živými plotmi. Hornimanovo múzeum a jeho areál zaberali plochu sedemnásť akrov a prístavby na práce v záhrade a údržbu stáli až úplne na konci, vedľa vysokého múru za zaguľatým vrškom. Zo všetkých strán sa jagal biely sneh a Lee stratil orientáciu, takže sa dostal do záhrad hlbšie, než čakal. Ocitol sa vedľa oranžérie. Ozdobná budova z tepaného kovu a skla ho zaskočila. Vydal sa naspäť, ale po niekoľkých minútach sa opäť ocitol na neznámom mieste. Zistil, že sa dostal na rázcestie.

Koľkokrát som už išiel cez tieto skurvené záhrady? napadlo mu. Vybíral si cestu, ktorá viedla doprava, do takzvanej potopenej záhrady. Cherubíni z bieleho mramoru pózovali na zasnežených tehlových podstavcoch. Vietor medzi nimi ticho vyl. Keď Lee okolo nich prechádzal, mal pocit, ako keby ho ich mliečne očka s prázdny výrazom pozorovali. Zastavil sa a zdvihol ruku k tvári, aby sa chránil pred šľahaním snehu. Snažil sa prísť na to, ako by sa čo najrýchlejšie dostal k návštevníckemu centru. Záhradníci a ich pomocníci do múzea zvyčajne nemajú povolený vstup, ale teraz mrzne, a tak by mohla byť otvorená kaviareň. Čert to ber, rád by sa zahrial ako každý iný normálny človek.

Telefón vo vrecku zabzučal, takže ho vytiahol a pozrel sa na displej. Bola to správa z pracovnej agentúry. Oznamovali mu, že „vzhľadom na nepriaznivé počasie sa od neho nevyžaduje, aby sa dostavil na pracovisko“. Zastrčil telefón späť do vrecka. Zdalo sa, že všetci cherubíni majú svoje hlavy otočené smerom k nemu. Stáli k nemu čelom už predtým? Predstavoval si, ako sa ich perleťové hlavičky pomaly otáčajú a sledujú, ako prechádza záhradou. Zatriasol hlavou, aby tú predstavu odohnal, a ponáhlal sa okolo očíek s prázdnyim výrazom. Sústredil sa na cestu zapadanú snehom a nakoniec sa vynoril na tichej čistinke pri nevyužívanom jazere, kde sa kedysi člnkovalo.

Zastavil sa a zísal do víriacich vločiek. Vyblednutá modrá veslica sedela uprostred nedotknutého snehového oválu, ktorý sa vytvoril na zamrznutom jazere. Na opačnej strane jazera stál malý rozpadajúci sa prístrešok pre člny a Lee pod odkvapom rozoznal len špičku starej loďky.

Sneh mu presakoval do tenisiek, ktoré už aj tak boli premočené, a napriek tomu, že mal na sebe bundu, cítil chlad okolo rebier. Hanbil sa priznať si, že má v skutočnosti strach. Nutne potrebuje nájsť cestu preč. Keby sa vrátil cez potopenú záhradu, mohol by nájsť cestu vedúcu po obvode a vyjsť na London Road. Na benzínke budú mať otvorené, takže by si mohol kúpiť cigarety a nejakú čokoládu.

Už sa chystal otočiť, keď náhle ticho prelomil nejaký zvuk. Znel plechovo, skreslene a prichádzal zo smeru, kde stál prístrešok na člny.

„Hej! Kto je tam?“ vykrikol vysoko posadeným hlasom, v ktorom zaznela panika. Zvuk utíchol, ale za okamih sa znovu rozozvučala vtedy si Lee uvedomil, že ide o vyzváňaciu melódiu z mobilného telefónu, ktorý by mohol patriť niektorému z jeho spolupracovníkov.

Kvôli snehu nebol schopný určiť, kde sa končí cesta a začína sa voda. Držal sa teda blízko stromov, ktoré lemovali breh jazera, a opatrne sa približoval smerom k miestu, odkiaľ sa ozývalo zvonenie. Išlo o zúfalo jasavú melódiu. Keď sa priblížil, spoznal, že prichádza z prístrešku pre člny.

Podišiel k nízkej strieške, zohol sa a uvidel svetlo, ktoré prebleskovalo šerom z miesta za malým člnom. Vyzváňanie utíchlo a o sekundu neskôr zhaslo aj svetlo. Lee cítil úľavu, že ide len o telefón. Feťáci a bezdomovci v noci pravidelne preliezali múry a záhradníci a pomocný personál potom nachádzali hocičo: prázdne peňaženky – odhodené, keď z nich niekto vybral hotovosť, a karty, použité kondómy a ihly. Telefónu sa tiež zrejme niekto zbavil... *Ale prečo sa zbavovať telefónu... Človek by sa predsa zbavil len naozaj mizerného mobilu*, napadlo Leemu.

Obišiel malú lodenicu. Piliere malého móla vytŕčali zo snehu a mólo viedlo až pod nízku strechu prístrešku. Lee si všimol, že na miestach, kam nenapadal sneh, je drevo zhnité. Po móle prešiel k prístrešku a pod odkvapom sa zohol. Drevo nad jeho hlavou bolo zhnité a plné triesok a zo stropu v chumáčoch viseli pavučiny. Dostal sa vedľa veslice a videl, že na protiľahlej strane prístrešku na malej drevenej rímse leží iPhone.

Hrudou mu prebehla vlna vzrušenia. Dole v krčme by mohol iPhone bez problému streliť. Nohou kopol do veslice, tá sa ale ani nepohla – voda okolo nej bola zamrznutá. Vycúval a prešiel na druhú stranu móla. Klakol si, naklonil sa a rukávy bundy použil na to, aby odhrnul vrstvu prachového snehu. Objavil sa mohutný ľad. Voda pod ľadom bola priehľadná, takže v hĺbke rozpoznal dve lenivo plávajúce ryby s červenými a čiernymi škvrnami. Stúpal od nich prúžok bubliniek, ktorý sa dotkol spodnej vrstvy ľadu a potom sa rozutekal na všetky strany.